

Sygn. akt: I C 1331/16upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 czerwca 2017 roku

Sąd Rejonowy w Szczytnie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Małgorzata Banaszewska
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Monika Nalewajk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 27 czerwca 2017 roku w S.,

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej we W.,

przeciwko D. R.

o zapłatę

oddala powództwo

ZARZĄDZENIE

1) (...)

2) (...)

S., (...).

Sygn. akt I C 1331/16 upr.

UZASADNIENIE

Powód (...) Spółka Akcyjna we W. w pozwie złożonym w dniu 27 maja 2016 roku w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko D. R. domagał się zasądzenia kwoty 224,47 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 27 maja 2016 roku do dnia zapłaty oraz kosztów procesu tj. opłaty od pozwu w wysokości 30 złotych, kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 270 złotych, opłaty manipulacyjnej uiszczonej przez powoda dla dostawcy usługi płatności przy wnoszeniu pozwu w elektronicznym postępowaniu upominawczym w wysokości 0,30 złotych..

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że wierzytelność dochodzoną pozwem nabył na skutek umowy cesji wierzytelności zawartej w dniu 2 grudnia 2015 roku z (...) S.A. V. (...), na podstawie której stał się następcą pierwotnego wierzyciela uzyskując wierzytelność wobec pozwanego D. R. wynikającą z umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów zawartą przez pozwanego z cedentem w dniu 16 kwietnia 2014 roku. Pozwany w terminie wskazanym nie uiszczył składki, której wysokość i warunki płatności określone były w polisie potwierdzającej zawarcie umowy. Powód twierdził, że na kwotę dochodzoną w niniejszym postępowaniu składają się kwoty: 198 złotych – należność główna stanowiąca nieopłaconą składkę ubezpieczenia OC oraz 26,47

złotych – kwota skapitalizowanych odsetek ustawowych liczonych od dnia następnego po dniu płatności składki tj. dnia 18 października 2014 roku do dnia poprzedzającego dzień wniesienia pozwu w elektronicznym postępowaniu upominawczym tj. do dnia 26 maja 2016 roku.

Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie w dniu 20 czerwca 2016 roku wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (VI Nc-e (...))

Pozwany D. R. wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty, zaprzeczył twierdzeniom powoda zawartym w pozwie i wniósł o oddalenie powództwa.

Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie postanowieniem z dnia 22 sierpnia 2016 roku przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Szczytnie, jako sądowi właściwości ogólnej pozwanego.

Powód po przekazaniu sprawy Sądowi Rejonowemu w Szczytnie precyzując swoje stanowisko w sprawie w zakresie zwrotu kosztów procesu, domagał się zasądzenia kosztów procesu według norm przepisanych.

Sąd ustalił, co następuje:

Dnia 16 kwietnia 2014 roku pozwany (...) S.A. V. (...) zawarli umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów, której przedmiotem był samochód osobowy V. (...) o nr rej. (...). Umowa zawarta została na okres od 18 kwietnia 2014 roku do 17 kwietnia 2015 roku, a wysokość składki określona została na kwotę 396 złotych, termin płatności I raty w wysokości 198 złote przypadał na dzień 16 kwietnia 2014 roku, II raty w wysokości 198 złote na dzień 17 października 2014 roku.

(dowód: polisa seria KM – (...) wraz z kalkulacją składki k. 53-54)

Dnia 2 grudnia 2015 roku A. K., działający jako prezes zarządu (...) S.A. z siedzibą we W. sporządził oświadczenie, w treści którego wskazał, iż dochodzona niniejszym pozwem wierzytelność została nabyta na podstawie umowy sprzedaży wierzytelności zawartej w W. w dniu 2 grudnia 2015 roku pomiędzy (...) S.A. a (...) S.A. V. (...).

(dowód: oświadczenie k. 24)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

W myśl przepisu art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią, chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością na nabywcę przechodzą wszelkie związane z nią prawa, a w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Umowa sprzedaży, darowizny lub inna umowa zobowiązująca do przeniesienia wierzytelności przenosi wierzytelność na nabywcę, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej albo że strony inaczej postanowiły (art. 510 k.c.). Zgodnie z treścią art. 511 k.c. jeżeli wierzytelność jest stwierdzona pismem, przelew tej wierzytelności powinien być również pismem stwierdzony.

Zasadnicze znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy miała okoliczność wykazania przez stronę powodową faktu nabycia wierzytelności wobec pozwanego wywodzonej z określonego stosunku prawnego, jej istnienia i wysokości. Zgodnie z art. 509 k.c., aby wierzytelność mogła być przedmiotem przelewu, musi być w dostateczny sposób oznaczona, zindywidualizowana – poprzez dokładne określenie stosunku zobowiązaniowego, którego elementem jest zbywana wierzytelność.

Zgodnie z ogólną normą wyrażoną w art. 3 k.p.c. to na stronach procesu ciąży obowiązek dokonywania czynności procesowych zgodnie z dobrymi obyczajami, to strony zobowiązane są dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiać dowody. W obecnym kształcie procesu cywilnego ustawowo podkreślono jego kontradyktoryjny charakter, czego potwierdzeniem są regulacje zawarte w art. 232 k.p.c. oraz art. 6 k.c.. Ciężar dowodu spoczywa na stronach postępowania, to one są dysponentami toczącego się procesu

i mają obowiązek przejawiać aktywność w celu wykazania wszystkich istotnych okoliczności i faktów, z których wywodzą skutki prawne. W rozpatrywanej sprawie to na powodzie ciążył obowiązek wykazania legitymacji procesowej czynnej, zasadności powództwa i wysokości dochodzonego roszczenia. To powód obowiązany był udowodnić fakty pozytywne, które stanowią podstawę jego powództwa tj. okoliczności prawo tworzące, a pozwany, jeżeli faktów tych nie przyznaje, miał obowiązek udowodnienia okoliczności niweczących prawo powoda (wyrok SN z dnia 11 grudnia 2007 roku, II CSK 332/07). Tak więc to na powodzie spoczywa obowiązek dowodowy w zakresie potwierdzającym powództwo, istnienie roszczenia materialnoprawnego stanowiącego podstawę zgłoszonego w pozwie żądania. To powód formułując żądanie pozwu obowiązany był przedłożyć wszelkie dokumenty na potwierdzenie okoliczności, z których wywodzi dla siebie skutki prawne.

W warunkach niniejszej sprawy jako niewątpliwy uznać należy fakt zawarcia przez pozwanego i (...) S.A. V. (...) umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu zawartej na okres od 18 kwietnia 2014 roku do 17 kwietnia 2015 roku, której przedmiotem był pojazd V. (...) o nr rej. (...). Strona powodowa na potwierdzenie, iż nabyła wierzycelność przeciwko pozwanemu przedłożyła kserokopię umowy sprzedaży wierzycelności z dnia 2 grudnia 2015 roku. Jednakże jedynie pierwsza i ostatnia strona tej umowy została potwierdzona za zgodność z oryginałem przez pełnomocnika reprezentującego stronę powodową. Tym samym Sąd nie był w stanie ustalić co było przedmiotem umowy i jakie warunki sprzedaży wierzycelności były określone w umowie. W tym miejscu trzeba wyraźnie podkreślić, że sama odbitka ksero lub inna kopia reprograficzna nie stanowi dokumentu w rozumieniu przepisów kodeksu postępowania cywilnego i nie może takiego dokumentu zastąpić. Jeżeli kserokopia nie została odpowiednio poświadczona, to nie stanowi dokumentu, a sądowi nie wolno przeprowadzać w tej sytuacji dowodu z dokumentu (wyrok SA w Katowicach z dnia 10 stycznia 2008 roku, V ACa 816/07). Niepoświadczona odbitka ksero jest co najwyżej środkiem uprawdopodobnienia za pomocą pisma, pozwalającym na dopuszczenie dowodu z zeznań świadków i dowodu z przesłuchania stron (art. 74 § 2 kodeksu cywilnego). W tym zakresie powód, reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika procesowego, nie przedstawił jednak stosownej inicjatywy. Sumując, w świetle obowiązujących przepisów procedury cywilnej, przez dokument rozumie się jego oryginał, a wyjątki, kiedy oryginał może być zastąpiony przez odpis (kserokopię) określa wyłącznie ustawa.

Strona powodowa przedstawiła płytę DVD z plikiem programu M. (...), jednak płyta ta nie posiada żadnych cech umożliwiających jej identyfikację jako załącznika do umowy z dnia 2 grudnia 2015 roku, czy też jego wyciągu. Strona powodowa nie wykazała zatem, że nabyła na podstawie umowy z dnia 2 grudnia 2015 roku wierzycelność wobec pozwanego D. R..

Powód wniósł o zobowiązanie w trybie art. 248 k.p.c. (...) S.A. V. (...) do złożenia oświadczenia, że w dniu 2 grudnia 2015 roku doszło do sprzedaży wierzycelności na rzecz powoda wynikającej z umowy ubezpieczenia nr KM- (...) zawartej w dniu 16 kwietnia 2014 roku pomiędzy (...) S.A. V. (...) a pozwanym.

W ocenie Sądu wnioski takie nie zasługiwały na uwzględnienie. Strona powodowa, której przedmiotem działalności jest obrót wierzycelnościami, występując do sądu z pozwem przeciwko pozwanemu powinna była zgromadzić dokumenty niezbędne do wykazania zasadności swojego roszczenia i dołączyć je do pozwu, a nie zwracać się o nie do cedenta (lub zobowiązywać do tego Sąd). Powód jako strona umowy cesji wierzycelności dysponować powinien dokumentacją związaną z zawartą umową. Powinien również dysponować wykazem wierzycelności będących przedmiotem cesji. Powód wykazu tego nie przedłożył i brak jest również podstaw do zobowiązania podmiotu trzeciego jakim jest (...) S.A. V. (...) do składania oświadczeń w przedmiocie cesji.

W ocenie Sądu rozpoznającego niniejszą sprawę twierdzenia strony powodowej nie uzasadniają żądania pozwu. Powód reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika nie wykazał, aby nabył od (...) S.A. V. (...) wierzycelność względem pozwanego wynikająca z umowy ubezpieczenia zawartej dnia 16 kwietnia 2014 roku. wobec powyższego Sąd na podstawie art. 509 k.c. w zw. z art. 6 k.c. powództwo oddalił.